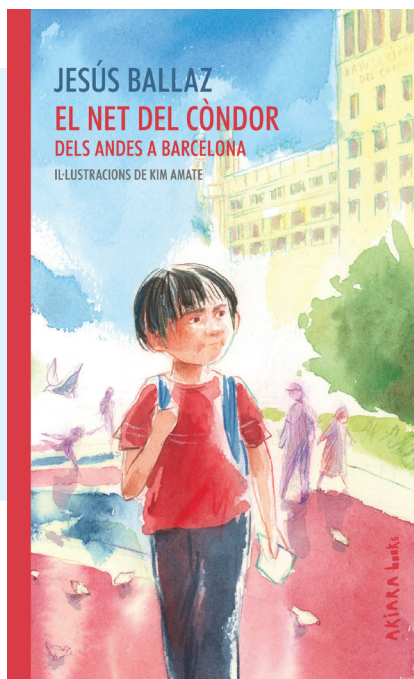

JESÚS BALLAZ

EL NET DEL CÒNDOR DELS ANDES A BARCELONA

IL·LUSTRACIONS DE KIM AMATE

Un nen de deu anys arriba sol a Barcelona, on treballa la seva mare. Però hi ha hagut una confusió. Passen els dies i no la troba. De sobte comprèn que no té cap altra llar que un banc en una plaça.

La vida en un poble dels Andes i el ritme d'una ciutat europea, les esperances d'un nen i la duresa del carrer, l'amabilitat i la distància, la por i la festa impregnen les pàgines d'aquest relat.

Un homenatge a les moltes històries ocultes de la immigració i una invitació a reflexionar sobre l'acolliment.

ARGUMENTS DE VENDA

- Tercer títol de la col·lecció de narrativa AKINARRA, pensada per a nens i nenes a partir dels 9 anys.
- Una història plena de contrastos entre el Perú rural i la Barcelona cosmopolita, que indaga en les motivacions que porten molta gent a emigrar.
- Un relat tendre i colpidor que ens permet descobrir la vida fràgil dels sensesostre i veure Barcelona amb uns altres ulls.
- Il·lustracions fetes amb aquarel·la i llapis de color, que recreen la diversitat dels ambients i de les emocions dels protagonistes.

184 pàgines, 12 x 20 cm
Tapa dura (no plastificada)
ISBN: 978-84-17440-89-3
Col·lecció: Akinarra, 3
Traducció: Joan Pujades
i Elena Martín Valls
Primera edició: juny del 2021
Edat recomanada: + 9 anys
PVP: 15,90 € (15,29 € + IVA)

Temes: immigració; acollida;
vida al carrer; Andes; Barcelona;
sòmnis de la infància

ISBN 978-84-17440-89-3

9 788417 440893

Quant costava a parar d'arrivar a casa seva, en Nahuel va sentir a malabarès. El seu, a menys que anava creixent, començava a sentir-se l'estrany presenciat de la seva mare, que tant va regalar l'horitzó del net com veia i persones estranyes.

— Et que busques per aquí? — va dir cridant, moment que els viatgers adults d'arrivar.

El net, rubanet i amb una cara de tres anys, havia hagut de mostrar el seu gran moltes vegades perquè no el reconeixia. No obstant això, no li havia sentit tan segur si no hagués estat a la seva espatlla l'alt de la mare gran, la seva jia Chirina.

Ella, engegar al carrer, però després d'esperar una vora. Els reconeixements no els havia donat mai fins perquè els hagués de veure, però la paraula de veure salta amb d'històries que passen a la ment com el fum dels records.

El condoleu va calar de la imatge amb un bonic a la mà. Va somriure per trobar la frida de la rebuda i va alçar la vista cap a la verticalitat alhora de fer un pas cap endavant. Tant que no va sentir el net, que no devia tenir més de sis anys. Va obrir cap a un edifici i allà va deixar anar un riure.

— Va moure alguns temes dels carrers circumsdants, on va veure comerços, llibreries, hotels... Ara entenia que significaven exactament aquells temes.

A la seva mà acabava un paperet, era l'única cosa que li donava seguretat. Allà va deixar acabar l'última de la seva mare.

Es va anar de valde, va mostrar el paper a una dona gran de cara amable i li va preguntar:

— Cap on he d'anar per arribar al passatge de Rego de l'Est?

— El! Havia de canviar uns vint minuts — va lamentar-se la dona abans de donar-li indicacions.

Vint minuts era ben poca cosa per a qui fins llavors l'havia regat pel temps de la natura.

Amb les indicacions que ella li havia donat, en Nahuel va ballar el carrer en marxa d'un quart d'hora. Es va aturar al davant del número 10, era una casa de dos pisos amb la façana blanca, situada entre dos blocs més alts.

No sabrien trocar. No va sentir el timbre al costat de la porta. Un cop més, el dominava la inseguretat.

Carreter: però una mica bruta, i de tan poca gent com que en un primer moment semblava anti-públic. És que el conecce des de sempre per a públic. Si tan sols en Raber sabia el seu nom.

Ella era mare. Mica dolenta. Història de dona Lina. Dura una somnadora negra i puntada tocas. No devia sentir tan bé com tu ara, Carreter. No li costava entrar en una conversa perquè la simplicitat i la seva paraula. Es dedicava a allò perquè, com ella ella mateixa, el net li ho demostrava.

Devies ser les dues de la nit. Encara ballava la llum natural. No obstant això, la plaça ja havia presenciat l'espera que tant havia abans, quan la història estava molt coneguda i els cossos hi caminaven sense veure ni fotografar-se ni cloure sobre a la petita redifera.

La panella va ferre el cap a la plaça. Tots dos van dir-hi la seva història, i van anar a veure parlar entre ells. No haurien trobat a qui buscareu.

Es van acostar a en Raber.

— Com està sempre de la salut? — li preguntava la mare.

El seu somriure era càlid.

JESÚS BALLAZ

Vaig néixer el 1946 a Liédena, un municipi que limita amb Leyre i Javier, dos indrets emblemàtics de Navarra. Tot i que visc a Catalunya des de fa molts anys, encara sento que el centre del meu món és Arangoiti. Una altra manera de dir que les històries d'un escriptor s'arrelen a la seva infància.

Em vaig llicenciar en Filosofia i Lletres, i tota la meua vida laboral ha estat vinculada als llibres. He desenvolupat els quatre càrrecs d'una editorial: editor, traductor, crític i autor.

A més d'editar llibres escolars i juvenils, he traduït llibres infantils i n'he fet crítica literària. Vaig obtenir una beca per passar un temps a la Jugendbibliothek de Munic i allà vaig descobrir que el que a mi m'agradava es feia per tot el món en centenars de llengües.

Traduir i fer crítica (en les dues activitats vaig rebre una medalla: el Premi Nacional) em va motivar a escriure. Durant més de 35 anys he anat publicant llibres de narrativa per a infants i joves, alguns premiats o traduïts a totes les llengües d'Espanya i a diverses llengües estrangeres: l'alemany, el francès, el turc, el japonès, el coreà, el xinès... I, per fi, aquest llibre, quina alegria! s'ha traduït al portuguès, la llengua que parlen dos dels meus nets.

KIM AMATE

Acabo d'il·lustrar una història emocionant, una aventura que encara que no sigui real podria ser-ho.

No he sigut mai com en Nahuel, ja que no he viscut mai en una altra ciutat que no fos la meua, ni tan gran com Barcelona ni tan petita com un poble o una casa aïllada a la muntanya.

A Terrassa, la meua ciutat, vaig tenir més oportunitats que ell: de petit vaig anar a una escola pública; més tard, a l'Escola d'Arts Aplicades de Terrassa i a la Llotja de Barcelona vaig poder aprendre disseny gràfic i il·lustració, l'ofici que més m'agradava. Vaig treballar en les arts gràfiques i en publicitat i vaig poder viatjar per plaer i no per necessitat.

Amb el temps, il·lustrar llibres s'ha convertit en la meua escola, el meu treball, els meus viatges i una manera de recrear la vida de persones que no existeixen però que semblen reals.

En aquesta història que tens entre les mans, el més important per a Nahuel és trobar la seva mare. En la meua pròpia història, el més important és la meua família i els amics, i dibuixar personatges com ell m'ajuda a no oblidar-ho.